

Nebunul de alb

Adrian Păunescu

Acum sunt mai pustiu ca-ntotdeauna
De când mă simt tot mai bogat de tine
Și-mi stau pe tâmpla Soarele și Luna
Acum mi-e cel mai rău și cel mai bine.

Și uite n-are cine să ne-ajute
Abia-și mai duce lumea ale sale
Pe un perete alb de muze mute
Nebunii negrii caută o cale.

Și te iubesc cu milă și cu groază
Tot ce-i al tău mi se cuvine mie
Ca un nebun de alb ce capturează
Regină neagră pentru veșnicie.

Prin gări descreierate accidente
Mărfare triste vin în miezul verii
Iar eu sunt plin de gesturi imprudente
Ca să te-apropii și ca să te sperii

Jur-împrejur priveliști aberante
Copii fragili ducând părinți în spate
Și sânii gri de os alunecând pe pante
Iar albatroși venind din zări uscate.

Mi-e dor de tine și-ncerc să-ți văd chipul
Te caut pe orice latură a firii
Și dacă-n podul palmei-ncerc să iau nisipul
Văd un inel jucându-se de-a mirii.

Îi văd în bătălii din vreme-n vreme
Ostașii gărzii tale mi se-nchină
Iubita mea cu foarte mari probleme
Cu chip slavon și nume de regina.

Fiorul rece prin spinare-mi trece
Când mi-amintesc cu gene-nlăcrimate
Că tu de la etajul treisprezece
Vroiai să te arunci să scapi de toate.

Dar tu ai înțeles de fapt că nu-i se cade
Să-ți pui în cumpănă întreaga viață
Că nu-s în joc abstractele rocade

POEZII ONLINE

Ci sângele ce fierbe sau îngheață.

Neputincioasă, tristă și frigidă
Așa ai fost și apărei senină
Dar cel care-a știut să te deschidă
Nu-i fericit, ci îmbătat de vină.

Lăsând, de fapt, ambițiile deoparte
Ne aruncăm în marea nemiloasă
Și-mpreunați ca filele-ntr-o carte
Ne facem din sudoare sfântă casă.

Pe urmă vin ceilalții să ne-o distrugă
Și ochii tăi mă caută întruna
Dar eu înalt nefericită rugă
Purtând pe tâmplă Soarele și Luna.